

ternationale Patentinstitut i Haag. De affattes på et af de tre officielle arbejdsprog: engelsk, fransk og tysk. Ved indleveringen skal ansøgeren tilkendegive, for hvilke lande han ønsker det europæiske patent (designering). Derpå foretages en nyhedsundersøgelse i det nævnte generaldirektorat. Nyhedsundersøgelserapporten indeholder oplysning om eventuel allerede kendt teknik på området, men tager ikke stilling til patenterbarheden.

Ansøgningen offentliggøres på det pågældende officielle arbejdsprog sammen med nyhedsundersøgelserapporten 18 måneder fra indleveringsdagen eller, hvis prioritet er begæret, fra prioritetsdatoen. Indleverer ansøgeren ikke senest 6 måneder derefter en begæring om patenterbarhedsbedømmelse, bortfalder ansøgningen. Patenterbarhedsbedømmelsen foretages af en af prøvningsafdelingerne i München. Det patenterbares område ifølge konventionen adskiller sig i hovedtræk ikke fra gældende dansk ret bortset fra muligheden for at få patent på næringsmidler, lægemidler og fremstillingsmetoder for næringsmidler.

Udstedes der patent, offentliggøres dette på behandlingsproget, idet kravene dog tillige offentliggøres på EPO's tre officielle sprog. Lande, der ikke har et af disse som officielt sprog, kan kræve det europæiske patent oversat til landets eget sprog, for at det skal have retsvirkning for dette land. For fællesskabspatenter gælder i denne henseende særlige regler i FPK. Efter udstedelsen kan der inden for 9 måneder nedlægges indsigelse, som behandles af særlige indsigelsesafdelinger. Afgørelser, der træffes af indleveringskontoret, prøvnings- eller indsigelsesafdelingerne, kan indbringes for appelkamrene. Derudover er der et udvidet appelkammer, for hvilket visse principielle spørgsmål kan forelægges. Der etableres et europapatentregister og udgives en europæisk patenttidende samt et meddelelsesblad for Den europæiske Patentmyndighed.

Den europæiske Patentkonvention regulerer som hovedregel kun det europæiske patent på ansøgningsstadiet. Når patent er meddelt af EPM og ikke senere bliver anfægtet, gælder patentet i hvert af de tilsluttede lande, som ansøgeren har designeret ved ansøgningens indlevering. Patentet får i hvert af landene som hovedregel en retsstilling som om patentet var meddelt af den nationale patentmyndighed med de retsvirkninger, hvert lands nationale lovgivning fastsætter. Det europæiske patent kan dog kun erklæres ugyldigt af grunde, som er udtrykkeligt nævnt i konventionen. Denne fastsætter også det europæiske patents løbetid til 20 år.

Fællesskabspatentkonventionen indebærer, at Den europæiske Patentmyndighed skal kunne udstede et europæisk patent, der har gyldighed for samtlige fællesmarkedslande, således at der ikke kan udstedes et europæisk patent for blot ét eller nogle EF-lande. Der indføres dog en overgangsperiode på 10 år, hvor ansøgeren skal kunne vælge mellem et europæisk patent for et eller flere EF-lande og et fællesskabspatent.

Patent for et enkelt medlemsland skal fortsat kunne opnås gennem en sædvanlig national patentansøgning.

Ifølge konventionens indledende bestemmelser har fællesskabspatentet enhedskarakter, altså samme virkning overalt på EF's territorium. Det vil sige, at det kun kan overdrages eller ophøre for samtlige medlemslande under ét. Det samme gælder retsovergang ved pantsætning, arv, tvangsfuldbyrdelse m. v. Dette princip brydes dog ved reglerne om tvangslicenser og aftalte licenser. Det enkelte medlemslands lovgivning om tvangslicenser med hensyn til nationale patenter finder med virkning for det pågældende lands territorium anvendelse på fællesskabspatenter. Licenskontrakter kan indgås alene for en del af Fællesmarkedet, og fællesskabspatentet må i kollisionstilfælde vige for et nationalt patent med ældre ret. Som en vigtig bestemmelse kan endvidere nævnes, at fællesskabspatentets retsvirkning er afhængig af, at patenthaveren indleverer oversættelse af patentkravene til de officielle sprog i de medlemslande, hvis sprog ikke er tysk, engelsk eller fransk. En mere omfattende oversættelse kan dog kræves, hvis et land benytter sig af den særlige reservationsmulighed, der er hjemlet i en overgangstid.

Fællesskabspatentet er ifølge konventionen alene undergivet dennes bestemmelser – det har autonom karakter. Der er imidlertid væsentlige undtagelser. Medlemslandenes nationale lovgivning er som nævnt afgørende for indrømmelse af tvangslicens. Mens virkningerne af fællesskabspatentet alene afgøres af konventionen, finder national lovgivning i øvrigt anvendelse ved spørgsmål om krænkelse af fællesskabspatenter.

Det oprindelige udkast til FPK bestemte, at designering af EF-lande i forbindelse med indlevering af en europæisk patentansøgning kun kan ske samlet. Designering af ét eller flere EF-lande skal anses som designering af dem alle. Dette hovedprincip er imidlertid afgørende fraveget for at imødekomme ønsker fra britisk side, fremsat i 1974. Hovedudgangspunktet står uændret i konventionens artikel 3, men ifølge en særlig bestemmelse, artikel 86, skal den automatiske designering af alle